

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἑγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50-
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 24 Φεβρουαρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 13

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἔτσι συνέβαινε καὶ μετὰ τὴ Σάρα ὅχι μόνο γιατί ἀγαποῦσε νὰ λέγῃ ἱστορίες μὰ ἤξερε καὶ πῶς νὰ τις διηγηθῇ καὶ πρώτη αὐτὴ ἐνθουσιαζόταν μετὰ τὰ λεγόμενά της. Ὅταν καθισμένη στὴ μέση ἐνῶ τὰ ἄλλα κορίτσια σχηματίζουν κύκλο γύρω της, ἀρχίζε νὰ λέγῃ μὴ φανταστικὴ ἱστορία, τὰ πράσινα μάτια της ἔμοιαζαν σὰ νὰ μεγάλωναν, τὰ μάγουλά της κοκκίνιζαν καὶ ἀθελά της ἀρχίζε νὰ συνοδεύῃ τὴν ἀφήγησίν της μετὰ ἐκφραστικὰ χειρονομίες. Ἡ φωνὴ της πότε ἀπαλλή καὶ πότε δυνατὴ, οἱ κινήσεις της, ὅλα συντελοῦσαν σὸ νὰ κάνουν ἀκόμα πιδ ζωντανὰς τὶς δραματικὰς ἢ ρωμαντικὰς περιπέτειες ποὺ ἐξιστοροῦσε. Ξεχνόσε δολότεια πῶς μιλοῦσε στὰ παιδιὰ. Ζοῦσε κι' αὐτὴ μαζὶ μετὰ τοὺς ἥρωές της, μετὰ τοὺς βασιλιάδες καὶ τὶς βασιλοπούλες καὶ τὶς μάγισσες. Καμμιά φορὰ παρασυρόταν τόσο, ὥστε λαχάνιαζε καὶ ὅταν τέλειωνε ἡ ἱστορία ἔβαζε τὸ χέρι στὴν καρδιά της ποὺ χτυποῦσε δυνατὰ καὶ γελοῦσε μετὰ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της.

—Ὅταν λέω μὴ ἱστορία, ἔκανε, μοῦ φαίνεται ὅταν νὰ ἔγινε στ' ἀλήθεια καὶ ξεχνῶ καὶ τὸ σχολεῖο καὶ σὰς τὰ κορίτσια καὶ ὅλα. Μοῦ φαίνεται ὅταν νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ μέσα στὴν ἱστορία μου. Τί παράξενον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Θὰ εἶχαν περάσει ὡς δυὸ χρόνια ποῦ ἡ Σάρα βρισκόταν στὸ Παρθενάγωγεο τῆς μὲς Μιντοίν. Μὴ σκοτεινὴ καὶ βροχερὴ ἡμέρα τοῦ χειμῶνα

καθὼς ἡ Σάρα κατέβαινε ἀπὸ τ' ἀμάξι τυλιγμένη ζεστὰ στὸ βελουδένιο της πανωφόρι τὸ γαρνιρισμένο μετὰ γοῦνες, εἶδε κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ ὀπογεῖου ἕνα κοριτσάκι ποὺ μετὰ λαϊμὸ τεντωμένο καὶ γουρλωμένα μάτια τὴν κοίταζε πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα. Στὸ μουτζουρωμένο προσωπάκι τῆς μικρῆς ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα ἀνα-

Στὴν ἀγαπημένη πολυθρόνα τῆς Σάρας ἦταν χωμένη καὶ βαθεῖα ἀποκοιμισμένη ἡ Μπέκυ (Σελ. 110, στ. β)

κάτωμα ἀπὸ θαυμασμὸ μαζὶ καὶ δειλία ποὺ προκαλεσε τὴν προσοχὴ τῆς Σάρας καὶ τὴν ἔκανε νὰ χαμογελάσῃ στὸ κοριτσάκι, ὅπως χαμογελοῦσε σ' ὅλους ὅσους ἔβλεπε.

Μὰ τὸ κοριτσάκι μετὰ τὸ μουτζουρωμένο πρόσωπο θὰ φανταζόταν βέλαια δίσχως ἄλλο πῶς ἔκανε ἐγκλημα μεγάλο ποὺ τόλμησε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της καὶ νὰ κοιτάξῃ τὴν πιδ

πλούσια μαθήτρια τοῦ σχολείου. Τὸ κεφάλι της ἐξαφανίστηκε μονομιάς σὰν κάτι παιχνιδίων ποὺ χώνονται στὸ κουτί τους καὶ ἀκούστηκε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας μετὰ τέτοια βία, ὥστε ἂν ἡ ἐμφάνισή της δὲν ἦταν τόσο φτωχικὴ καὶ ἀξιολύπητη, ἡ Σάρα δὲν θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ ἡ Σάρα διηγόταν μὴ ἀπὸ τὶς ἱστορίες της περιστοιχισμένη ἀπὸ ἕναν κύκλο παιδιῶν ποὺ τὴν ἄκουγε μετὰ προσοχή, τὸ ἴδιο ζαρωμένο πλασματάκι χώθηκε μετὰ στὴν τάξη κρατώντας στὰ χέρια της ἕνα δοχεῖο γεμάτο κάρβουνα, πολὺ βαρὺ γιὰ τὸ μικροκαμωμένο σῶμα της καὶ γονάτισε μπρὸς στὸ τζάκι γιὰ νὰ τὸ γεμίσῃ καὶ νὰ τὸ καθαρίσῃ ἀπὸ τὶς στάχτες. Ἦταν λίγο πιδ καθαρή ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα μὰ εἶχε πάντοτε τὸ τρομαγμένο της ὄψος.

Ἔβαλε τὰ κάρβουνα μετὰ τὰ χέρια της γιὰ νὰ μὴν κἀνὴ θόρυβο καὶ ξεσκόνισε μετὰ μεγάλη προσοχή τὸ τζάκι. Μὰ ἡ Σάρα παρατήρησε πῶς τὰ ἔκανε ὅλα ὅσο πιδ ἀργὰ μπορούσε καὶ φαίνετο πῶς ἤθελε νὰ χασομερήσῃ γιὰ νὰ μporέσῃ νὰ ξεκλέψῃ καμμιά λέξη ἀπὸ τὴ διήγησιν. Εὐθὺς ἡ Σάρα ὤψωσε τὴ φωνή της:

—Οἱ Σερήνες κολυμποῦσαν στὸ καταπράσινο νερὸ ποὺ ἦταν καθαρὸ καὶ διάφανον σὰν τὸ κρύσταλλο καὶ τραβοῦσαν πίσω τους ἕνα δίχτυ πλεγμένο ὅλο μετὰ μαργαριτάρια. Καὶ ἡ βασιλοπούλα καθόταν ἐπάνω σ' ἕνα θρόνον καμωμένο ἀπὸ ἀφρό τῆς θάλασσας.

Ἦταν ἕνα παραμῦθι γιὰ μὴ βασιλοπούλα τῆς θάλασσας ποὺ παντρεύτηκε μετὰ τὸν βασιλιά τῶν ψαριῶν.

Ἡ μικρὴ διηγήτρια σκούπισε προ-

σεκτικά μια φορά το τζάκι, ύστερα το σκούπισε και δεύτερη, πήγαινε να το σκουπίσει και τρίτη μιά άφαιρέθηκε δρότελα. Κάθισε στα γόνατά με το βουρτσάκι στα χέρια της και δεν είχε πιά νου παρά μονάχα για ν' ακούσει το παραμύθι. Ξαφνικά στο πιδ ώρατο σημείο, το βουρτσάκι γλύστρησε από τα χέρια της κι' έπεσε χάμω. 'Η Λαβίνια ακούγοντας τον κρότο γύρισε και κοίταξε πίσω της. 'Η μικρή τινάχτηκε ξαφνιασμένη, άρπαξε το βουρτσάκι, πήρε με βία το δοχείο από τα κάρβουνα κι' έφυγε σαν κυνηγημένος λαγός.

— Τό δουλάκι καθόταν και μās άκουγε! Έκανε ή Λαβίνια.

'Η Σάρα ένοιωσε το θυμό ν' ανάβη μέσα της.

— Τό έγνώριζα πολύ καλά πριν να τό ίδης εσύ, είπε με αγανάκτηση. Καί γιατί να μην άκούω;

'Η Λαβίνια έγειρε στα πλάγια τό κεφάλι της και είπε με αὐθάδικο ύφος:

— Δέν ξέρω αν τή δική σου τή μαμά θά τήν ευχαριστούσε αν ήξερε πώς κάθεται και λές ιστορίες στις όπηρετρίες, τή δική μου, μιὰ φορά, δέν θά τήν ευχαριστούσε καθόλου.

— Οί ιστορίες είναι για όλον τόν κόσμο, είπε ή Σάρα, και τή μαμά μου δέν τή νοιάζει σ' όποιον κι' αν τις λέω, φθάνει αυτό να μου κάνη ευχαρίστηση.

— 'Εγώ νόμιζα πώς ή μαμά σου έχει πεθάνει, είπε αὐστηρά ή Λαβίνια.

— Καί νομίζεις πώς έπειδή έχει πεθάνει έπαψε πιά να ενδιαφέρεται για μένα; Έκανε ή Σάρα ξερά.

— 'Η μαμά τής Σάρας τά ξέρει όλα, είπε ή Δόττη με τήν κελαιδί-στη φωνή της, και ή δική μου ή μαμά τό ίδιο. 'Εκεί που είναι οί μαμάδες μας οί δρόμοι είναι όλο με διαμάντια και είναι λιβάδια όλο με κρίνα κι' όποιος θέλει κόβει. 'Η Σάρα μου τά λέει όλα αυτά τό βράδυ που με βάζει να κοιμηθώ.

— 'Ωραία πράγματα! φώναξε ή Λαβίνια σκανδαλισμένη. Κάθεται και πλάθει παραμύθια για τόν παράδεισο!

— Καί που τό ξέρεις εσύ πώς είναι παραμύθια και δέν είναι άλλη-θινά; διαμαρτυρήθηκε ή Σάρα. 'Εκείνο όμως που έχω να σου πω, έκανε ύψώνοντας τή φωνή της, ότι αυτό εσύ δέν θά τό μάθης ποτέ σου αν δέν γίνης πιδ καλή απ' ε, τι είσαι τώρα. 'Ελα πάμε, Δόττη.

Και βγήκε από τήν κάμαρα με τήν έλπίδα μήπως βρή τήν όπηρετριά, μα εκείνη είχε εξαφανισθή.

— Τί είναι αυτό τό κοριτσάκι, που άνάδει τις φωτιές; ρώτησε τό ίδιο βράδυ τή Μαριέττα.

'Η Μαριέττα τής έδωσε με τό νι και με τό σίγμα όλες τις λεπτομέρειες. Τί ήταν αυτή ή μικρούλα; 'Ενα έρρημο κοριτσάκι που τό πήραν για να βοηθήσ τήν κουζίνα, μα που βρισκόταν όπου άλλου θέλεις εκτός απ' τήν κουζίνα: γυάλιζε τά παπούτσια, άνεβοκατέβαζε τούς βαρείς κουβάδες γεμάτους με κάρβουνα για τις θερμάστρες, έπλενε τά πατώματα, καθάριζε τά τζάκια, απ' όλους δεχόταν διαταγές. 'Ηταν πάνω από δεκατεσσάρων έτών, μα ήταν τόσο κακοκαμωμένη και ασθενική που φαινόταν μόλις δώδεκα. 'Η Μαριέττα τήν λυπόταν με τήν καρδιά της. Τό κακό-μοιρο φαινόταν τόσο φοβισμένο ώστε αν κανείς τής μιλούσε, τά μάτια της έμοιαζαν σαν να ήθελαν να πεταχθούν από τις κόγχες της, τέτοιος τρόμος τήν έπιανε.

— Πώς τήν λένε; ρώτησε ή Σάρα που με τό σαγόνι στηριγμένο στα δυό χέρια της δέν έχανε ούτε λέξη από τή φλυαρία τής Μαριέττας.

Μά, Μπέκυ οαίνεταί πώς έπρεπε να τή λένε. 'Η Μαριέττα άκουγε όλη τήν όπηρεσία κάτω να φωνάζη: «Μπέκυ, κάμε τούτο» και «Μπέκυ, κάμε εκείνο», τούλάχιστον ένατό φορές τήν ήμέρα.

'Η Σάρα έμεινε με τά μάτια καρφωμένα στη φωτιά και με τό νου στη Μπέκυ άρκετή ώρα κι' άφου έφυγε άκόμη ή Μαριέττα. Σκεπτόταν πώς τό δυστυχισμένο αυτό πλάσμα δέν θά έτρωγε ποτέ σύμφωνα με τήν πείνα του γιατί είχε ένα βλέμμα πειναλέου ζώου. Θά ήθελε πολύ να τήν ξαναϊδΐ, μα μ' όλο που έτυχαν πολλές ευκαιρίες να τήν συναντήσ, ή Μπέκυ φαινόταν πάντα τόσο φοβισμένη και τόσο δειλή, ώστε ήταν αδύνατο να τής μιλήσ. 'Ωστόσο κάπως άργότερα, ένα άπόγευμα τό ίδιο σκοτεινό και βροχερό, ή Σάρα μπαίνοντας στην κάμαρά της βρέθηκε μπροστά σ' ένα συγκινητικό θέαμα. Στην άγαπημένη πολυθρόνα τής Σάρας, κοντά στο τζάκι που σπιθοβολούσε, ήταν χωμένη και θαθεία άποκοιμισμένη ή Μπέκυ, με τή μύτη της μουντσορωμένη από καρβουνόσκόνη, τήν άσπρη της ποδιά καταμαυρισμένη, τό σκουφάκι της πεσμένο σ' αυτή της, νικημένη από τή νύστα και τήν κούραση. Τήν είχαν στείλει να ετοιμάσ τες κάμαρες για τό βράδυ. 'Όλη τήν ήμέρα δέν είχε σταθή, άνεβοκατεβαίνοντας από τό τελευταίο πάτωμα στο υπόγειο. Είχε αφήσει για τό τέλος τό διαμέρισμα τής Σάρας, που

ήταν τόσο διαφορετικό από τις άπλές και γυμνές κάμαρες τών άλλων κοριτσιών. Τό σαλονάκι τής Σάρας, στα μάτια τής μικρής όπηρετριάς ήταν σωστό παλάτι, ενώ στην πραγματικότητα δέν ήταν παρά ένα φωτεινό και πρόσχαρο δωμάτιο. Μά μέσα στο δωμάτιο αυτό ήταν πολυθρόνες, ήταν χαλιά, ήταν δέρματα από άγρια θηρία, ήταν βιβλία και διάφορα περίεργα πράγματα φερμένα από τις 'Ινδίες. 'Η φωτιά στο τζάκι πάντοτε έκαιγε, οί μπρουντζοί άστραφταν σαν χρυσοί, και στη μέση απ' όλα αυτά, σε μιὰ καρεκλίτσα καμωμένη στα μέτρα της βρισκόταν θρονιασμένη ή 'Εμιλυ σαν βασίλισσα. 'Η Μπέκυ άφηνε τήν κάμαρα αυτήν πάντχ τελευταία γιατί ή θέα απ' όλα αυτά τά ώραία πράγματα τήν ξεκούραζε και γιατί πάντα είχε τήν έλπίδα πως θά τής έμεναν λίγα λεπτά να καθήσ στην ώραία πολυθρόνα και να κοιτάξ γύρω της και να συλλογίζεται τή ζηλευτή τύχη τής μικρής που είχε δικά της όλα αυτά τά πράγματα.

('Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΤΑ "ΘΕΙΑ ΔΡΑΜΑ"

ΤΟ ΝΕΡΟ

Είμαι τό νερό. Σκορπίζω Μαγικούς σκοπούς στον άέρα, Παιζω σαν βοσκός φλογέρα, Σαν τή θεία φοβέρα βουίζω. Μά στο θάμνη της αύγης 'Όταν ο ούρανός με βλέπει 'Ός τή βάση της πηγής, 'Ιερή σιωπή μου πρέπει.

Γνώρισα τών χαλασμάτων Τήν άπελπισία, σαν πέφτη Στΐς ψυχής μου τόν καθρέφτη Τό μεγάλο φάντασμα των. Τρόμαξα τή μοναξιά των. Είδα, βράδυ, τά όνειρά των.

Του μοναχικού γκρεμού 'Εναούρισα τήν έννοια. Τά νεκρά κοιμίζω φύλλα. Ρίχνω σε ώρα στοχασμού Σύγνεφα τριανταφυλλένια Μες στών βάλτων τή σαπίλα.

Κυπαρίσσια λυπημένα, Φάντασμα του πόνου όρθό, 'Ισια, ασάλευτα, γραμμένα Κατεβήκανε σε μένα Κι' είδαν φωτά μαγεμένα Μες στο μαύρο μου βυθό.

Λαΐρα άποκοιμιούνται πάθη, Νανουρίζεται ο καϋμός Στΐων όνειρων μου τά βάθη. Τρέμουν μέσα μου άστρα πλήθια Πλάνη γίνεται ή αλήθεια Καί τό ψέμμα λυτρωμός.

Είμαι τό νερό. Κοιμίζω Μέσα μου ούρανοϋς. Κόσμους βλέπω, Θεούς γνωρίζω. Σαν άγάπη καθρεφτίζω Καί στοχάζομαι σά νοϋς!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΑΝΙΟΥ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

'Αγαπητοί μου,

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ μας, τό προπερασμένο Σάββατο, δεξιώθηκε με μεγάλη έπισημότητα τό νέο της μέλος, τόν Μακαριώτατο 'Αρχιεπίσκοπο 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος Χρυσάνθο Φιλίππη. Τόν προσφώνησε πρώτα ο πρόεδρος τής 'Ακαδημίας κ. Μ. Γεροϋδανος, που έξιτόρησε τή θαυμάσια πατριωτική του δράση, όταν ήταν μητροπολίτης Τραπεζούντας στα δύσκολα χρόνια του μεγάλου πολέμου· κατόπι ο καθηγητής τής Θεολογίας κι' άκαδημαϊκός κ. Δ. Μπαλάνος άνάλυσε τό επιστημονικό του έργο—είναι προπάντων ή «'Ιστορία τής Τραπεζούντας» που ή 'Ακαδημία τήν είχε βραβεύσει πολύ πριν τόν εκλέξη 'Ακαδημαϊκό—και τέλος ο ίδιος ο 'Αρχιεπίσκοπος, άφου τού έδωσε ο πρόεδρος τό δίπλωμα τής εκλογής του μέσα σε κυλινδρική θήκη μενεξελιά—είναι τό άκαδημαϊκό χρώμα—και τού φόρεσε τό μέγα σήμα τής 'Ακαδημίας με τή μενεξελιά ταινία, άνέβηκε στο βήμα, για να εκφωνήσ, κατά τά συνθησμένα, τόν άκαδημαϊκό του λόγο.

'Α, τί ώρατος που ήταν ο λόγος του 'Αρχιεπισκόπου! Πήρε για θέμα τόν χριστιανικό πολιτισμό στην «καθ' ήμās 'Ανατολή». Κι' άφου όρισε, γεωγραφικά, ποιά είναι αυτή ή «καθ' ήμās 'Ανατολή» — 'Ελλάδα, Πόλη, Βαλκανική, Μικρασία, άλλη από τήν 'Απώτερη και τήν 'Απω — εξήγησε πώς ο Χριστιανισμός, με τό ελληνικό πνεϋμα, μπόρεσε να δημιουργήσ ένα νέο πολιτισμό, με δικό του χαρακτήρα, έντελώς διαφορετικό από τόν πολιτισμό τής Δύσης και κάθε άλλον στόν κόσμο. Γιατί αυτό έγινε. 'Από τά πρώτα άκόμα χρόνια, ο 'Ελληνισμός άγκάλιασε τή νέα θρησκεία και τήν έκαμε γενική, παγκόσμια, ενώ αν έμενε στα χέρια τών 'Εβραίων—είπε ο 'Αρχιεπίσκοπος— θά καταντούσε μιὰ άίρεση τής μωσαϊκής θρησκείας και θά χανόταν.

Στό Βυζάντιο προπάντων, από τά χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου κι' έδωθε, έγινε αυτή ή μετουσίωση, να ποϋμε, του Χριστιανισμού. 'Οί μεγάλοι πατέρες τής εκκλησίας, ο Βασίλειος, ο Χρυσόστομος, ο Γρηγόριος και τόσοι άλλοι, είχαν σπουδάσει στας 'Αθήνας, ήταν θερμενένοι με τήν ελληνική σοφία, με τό ελληνικό πνεϋμα, και στην ελληνική γλώσσα έγραψαν τά κατηχητικά τους συγ-

γράμματα, τούς πανηγυρικούς τους λόγους, τις θείες λειτουργίες, τις προσευχές και καθεξής. Τό ίδιο κι' οί μεγάλοι βυζαντινοί ύμνωδοί. 'Ετσι γεννήθηκε μιὰ αξιολάμιαστη ελληνοχριστιανική λογοτεχνία, έφάμιλλη τής κλασικής. Καί μαζί της μιὰ νέα μουσική, μιὰ νέα ζωγραφική, μιὰ νέα αρχιτεκτονική. 'Όλες οί Τέχνες ξανάηθισαν στο Βυζάντιο και στην 'Ελλάδα. 'Αλλά οί Τέχνες είναι τό κυριώτερο γνώρισμα ενός πολιτισμού. Κι' ένας πολιτισμός που έδωσε στόν κόσμο μιὰ 'Αγία Σοφία, δέν μπορεί παρά να είναι μεγάλος. Μά ή 'Αγία Σοφία δέν ήταν μόνο τό κτίσμα του 'Ανθεμίου. 'Ηταν κι' οί τοιχογραφίες της, τά μωσαϊκά της, τά γλυπτά της, οί εικόνες της, κι' άκόμα οί λειτουργίες, οί ύμνοι που

φάλλουνταν κεί μέσα με τή μουσική τους κι' οί λόγοι που εκφωνούσαν οί μεγάλοι ιεροκήρυκες. Πόσες Τέχνες μαζί!

Και μαζί με τις Τέχνες, τις ελληνοχριστιανικές, άνθισαν στο Βυζάντιο κι' οί έπιστήμες—όσο μπορούσαν εκείνο τόν καιρό—κι' ή νομοθεσία, κι' ή στρατιωτική τέχνη, κι' ή βιομηχανία, κι' ή άγαθοεργία—πόσα φιλανθρωπικά ιδρύματα!—κι' όλα εκείνα που διακρίνουν έναν πολιτισμό. Τό Βυζάντιο εκπολίτισε και τούς γειτονικούς του λαούς που ήταν άκόμα βάρβαροι. Κι' από τό Βυζάντιο ο Χριστιανισμός, με τό ελληνικό πνεϋμα, άπλώθηκε ευεργετικός, σωστικός, εκπολιτιστικός, σ' όλη τήν «καθ' ήμās 'Ανατολή».

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

13

Τό γαϊδουράκι τής κυρά-Ρόζας, ένα χαριτωμένο κι' έξυπνότατο ζώο, έβουκε εκεί έξω στο γοασίδι. Τά παιδιά, με τήν άδεια τής κυράς τους, πήγαν να τό επισκεφθούν. Κι' ή ύποδοχή που τούς έκανε ο Σταχτερούλης

— έτσι έλεγαν τό γαϊδουράκι— ήταν τόσο θεομή, όσο ψυχρή ή ύποδοχή τής χελώνας. 'Αφου τούς είπε κι' ένα «τραγουδάκι χωρίς λόγια», φαντασθήτε: Γκά! γκα! γκά!...

— Τί καλός που είναι! είπε ο Παυλής. Κάνουμε ένα περίπατο μαζί του; 'Εννοώ πάνω στη ράχη του.

— Ναι, είπε ή Λιλή, μα ποιός θά τόν καβαλλικήσ; Καί τούς δυό μαζί δέν θά μās σήκωνε με πολλή του εύχαρίστηση.

— Καβαλλίκεψε συ που είσαι κορίτσι, είπε ο Παυλής. 'Εγώ τρέχω, δέν με νοιάζει.

— Μπά, κι' εγώ τρέχω, είπε ή Λιλή. Καβαλλίκεψε συ που

είσαι άγόρι. — Βέβαια, ο Παυλάκης πρέπει να καβαλλικήσ, είπε κι' ή κυρά-Ρόζα, που είχε τήν ιδέα πως τά κορίτσια δέν είναι για τέτοια.

'Ετσι ο Παυλής σκαρφάωσε στη ράχη του Σταχτερούλη και ξεκίνησαν.

'Η Λιλή τούς πήρε από κοντά. Στην άρχή τό γαϊδουράκι πήγαινε

μᾶλλον σιγά. Λίγο-λίγο όμως ἐτάχυνε τὸ βῆμα του κι' ἦρθε στιγμή πού ἐτρεχε πηλά. "Ετρεχε κι' ἡ Λιλὴ στὸ πλάι του. Καὶ τὰ δυὸ σκυλάκια ἐτρεχαν μπροστά. . .

"Α, τί ωραία εἰκόνα αὐτὴ ἡ γαϊδουροκαβαλαρία! Κρῖμα μόνο πού γινόταν στὴν ἐξοχή, στὴν ἐρημίᾳ, καὶ δὲν ἦταν κανένας νὰ τὴ βλέπη. Γοῦστο πού θὰ τὴν κάνετε ἂν εἴσαστε σεῖς ἐκεῖ! . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Α. ΚΟΥΤΡΙΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΣΠΟΥΡΓΙΤΩΝ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

— Υπάρχουν όμως λογῆς-λογῆς χαρακτήρες καὶ στὰ πουλιά, ὅπως καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Υπάρχουν ἀνθρωποὶ, πού δταν τοὺς ἀδικήσης στήνουν καυγὰ καὶ μὲ τὴ φωνὴ ἢ καὶ μὲ τὸ ξύλο ξεχνοῦν τὴν πίκρα τους. Ἄλλοι όμως κρύβουν τὸν πόνο τους βαθειὰ μέσ' τὴν καρδιά τους, καὶ σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ πονοῦν σιωπηλὰ καὶ μαρμαζώνουν καὶ σιγολιώνουν ὥς ὅτου ν' ἀποθάνουν. . . Υπάρχουν καὶ τέτοια πουλιά. . . Κι' αὐτὰ τὰ λυποῦμαι πιδ πολὺ.

— Κι' όμως κελαῖδοῦν στὰ κλουβιά τους, δοκίμασε ν' ἀντίπη ὁ ποιητής.

— Τί εἶναι τὸ κελαῖδημά τους στὰ κλουβιά, ἀγαπητέ μου, συγκρινόμενο μὲ τὸ κελαῖδημά τους, ὅταν εἶναι ἐλεύθερα; Εἶναι γεμάτο πόνο καὶ παράπονο. Πρέπει όμως νὰ ξέρη κανεὶς νὰ τὸ ξεχωρίσῃ.

— Καὶ σεῖς ξέρετε νὰ τὸ ξεχωρίζετε; ρώτησε εἰρωνικά ὁ ποιητής.

— Μάλιστα! ἀποκρίθηκε ὁ γεροντάκος. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὴ γλώσσα τῶν πουλιῶν. Κοιτάχτε λ. χ. τὸ κλουβὶ αὐτὸ μὲ τὴν καρδερίνα. Βλέπετε; Πάνω στὸ κλουβὶ τῆς καθόσσε ἕνας σπουργίτης. Συνομιλοῦν. . .

Ὁ σπουργίτης πού εἶναι πειρακτῆριο τὴ ρωτᾷ: «Τί κάνεις; Εἶσαι εὐχαριστημένη στὴ φυλακὴ σου;» Κι' ἡ καρδερίνα ἀπαντᾷ: «Τί νὰ κάνω, ἡ φτωχή; Εἶμαι ἐδῶ πάρα πολὺν καιρὸ. Δὲ ξέρεις κανένα τρόπο νὰ μὲ βοηθήσης νὰ ξεφύγω;» — «Ὁχι, ἀγαπητή μου καρδερίνα. Βιάζομαι. . .» Καὶ καθὼς βλέπετε πέταξε καὶ χάθηκε. Οἱ σπουργίτες εἶναι πολὺ ἐγωῖστές.

— Τί παράξενα πού μιλάτε, εἶπε ὁ ποιητής. Καὶ σεῖς ποῖς εἰστε;

— Ἐγὼ εἶμαι μάγος, ἀποκρίθηκε ὁ γεροντάκος.

Ὁ ποιητὴς τρόμαξε. Μήπως ὁ γεροντάκος ἦταν κανένας τρελλὸς πού τῷ σκασε ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο; Ἡ φορεσιά του ἦταν τόσο παράξενη! Ὁ ποιητὴς γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ λίγο δοκίμασε ν' ἀστευθεῖ:

— Μάγος; Ξέρετε καὶ βγάζετε

κορδέλλες ἀπὸ τὸ λαιμό σας; Κοπανάζετε μέσα στὸ καπέλλο σας τὸ ρολόι σας κι' ὕστερα ἀντὶς γι' αὐτὸ παρυσιάζετε μιὰ γυάλα μὲ χρυσὰ ψαράκια ἢ ἕνα τηγάνι μ' ὀμελέτα;»

— «Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ γεροντάκος. Σᾶς τὸ ξαναλέω. Εἶμαι μάγος. Δὲν εἶμαι ταχυδακτυλουργός. Εἶμαι ὁ βασιλιάς τῶν σπουργιτιῶν.

— Νὰ σᾶς πιστέψω;

— «Ὅπως θέλετε. Καλύτερα όμως νὰ τὸ πιστέψετε. Κι' ἀκόμα καλύτερα θάταν νὰ πάψετε νὰ κρατᾶτε τὰ πουλιά στὰ κλουβιά.

Ὁ ποιητὴς ἐνοιωσε σὰν ἕνα μούδιασμα στὸ κεφάλι του κι' ἀσυναίσθητα ἐτριψε λίγο τὸ μέτωπό του.

— Σύμφωνα! εἶπε. Ἄν κάνετε μπροστά μου κανένα θαῦμα καὶ μοῦ ἀποδείξετε ἔτσι πὼς ἀληθινὰ εἰστε μάγος, ὑπόσχομαι ν' ἀφήσω ἐλεύθερα ὅλα τὰ πουλιά μου.

— Ἐχὼ τὸ λόγο σας; εἶπε ὁ γεροντάκος καὶ κοίταξε κατὰμματα τὸν ποιητὴ. Ἡ ματιά του ἦταν αὐστηρὴ καὶ διαπεραστική. Δόστε μου τὸ χέρι σας.

Ὁ ποιητὴς τοῦ ἔδωσε τ' ἀριστερό του χέρι.

— Κοιτάξτε, εἶπε ὁ γεροντάκος. Ἐχὼ στὰ χέρια μου μιὰ μαγικὴ κορδέλλα καὶ μ' αὐτὴ τυλίγω τὰ δυὸ σας δάκτυλα: τὸν μεσαῖον καὶ τὸν παράμεσον.

Ὁ ποιητὴς κοίταξε. Πραγματικὰ ὁ γεροντάκος κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα κομμάτι παλῆς, λερωμένης, σχεδὸν μαύρης ἀπ' τὴν πολυκαιρία κορδέλλας.

Μὲ στενοχώρια του ὁ ποιητὴς παρατήρησε πὼς τ' ἀριστερό του πόδι ἄρχισε νὰ τρέμῃ. . .

— Μὴ φοβάστε! εἶπε ὁ γεροντάκος. Δὲ θὰ σᾶς κάνω κακό. Εἶμαι καλὸς μάγος. Τώρα θὰ προσφέρω μιὰ μαγικὴ λέξη. Ἐτοιμασθετε!

Κι' εἶπε σιγανά:

«Τσίρι!»

Ὅλοι σας εἶδατε στὸν κινηματογράφο, πὸς γρήγορα ἀλλάζουν οἱ εἰκόνες. Τώρα μόλις βλέπατε μιὰ τρικυμισμένη θάλασσα κι' ἕνα βαπόρι νὰ τὸ δέρνουν τὰ μανιασμένα κύματα καὶ ξαφνικὰ ἔχετε μπροστά σας ἕνα πύργο μ' ἕνα ὑπέροχο κήπο. Τὸ ἴδιο γίνηκε καὶ μὲ τὸν ποιητὴ. Δὲν πρόφτασε ὁ μάγος νὰ προσφέρῃ τὴ μαγι-

κή του λέξη κι' ὁ ποιητὴς βρέθηκε στὴν κορυφὴ κάποιου πανύψηλου δένδρου μὲ πυκνὸ φύλλωμα, κλεισμένος μέσα σ' ἕνα στενὸ σιδερένιο κλουβί, ὥστε νὰ κἀθεται ζαρωμένος πολὺ. Κάτω, βαθειὰ, μόλις διακρινόταν τὸ σπιτάκι του κι' ὁ κήπος του. Τριγύρω του πετοῦσαν ἐλεύθερα τὰ πουλιά, πού ἄλλοτε εἶχε στὰ κλουβιά καὶ πού τόσο ἀγαποῦσε. Τώρα όμως φαίνονταν πολὺ, παράδοξα μεγάλα. Ἡ καρδερίνα λ. χ. ἦταν μεγάλη σὰν ἕνα ἄλογο. Ἡ τοίχλα σὰν ἐλέφαντας καὶ τὸ περιστέρι σὰ γεράκι.

Ὅλα τὰ πουλιά πετώντας δίπλα στὸ κλουβὶ τοῦ ποιητῆ ἀγγίζαν μὲ τὶς φτερούγες τους τὸ κλουβὶ κι' αὐτὸ κουνιόταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ πάνω καὶ κάτω, σὰν καρδάβι, πού τὸ σέρνουν τὰ κύματα. Ὁ ποιητὴς ζαλίστηκε.

Ἐνας γιγάντιος σπουργίτης ἦρθε καὶ κάθισε στὴν κορυφὴ τοῦ κλουβιοῦ καὶ τοῦ ἐκρυψε τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιο.

— «Ε! Πὼς τὰ περνᾷς αὐτοῦ; τὸν ρώτησε.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Ἀπὸ τὸ Ρωσσικὸ) ΛΙΖΑ ΜΑΡΚΟΥ-ΠΙΑΤΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

«Ω, ΝΑ ΠΑΡ' Η ΟΡΓΗ!»

Ὁ ποιητὴς Μιλτιάδης Μαλακάσης ἦταν τότε στὸ Παρίσι. Ὁ συγγραφέας Γεράσιμος Βῶκος, πού τρελλαινόταν καὶ ξετρελλαινόταν διαρκῶς, εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο κι' εἶχε πάει στὴν Ἀμερικὴ νὰ κάμῃ διαλέξεις. Ἀπὸ κεῖ εἶχε γυρίσει στὸ Παρίσι χωρὶς ἀκόμα νὰ τὸ ξέρῃ κανένας.

Μιὰ μέρα, στὸ καφενεῖο πού σύχναζαν οἱ Ἕλληνες, καθόταν ὁ Μαλακάσης καὶ μιλοῦσε ἥσυχα μὲ μερικοὺς φίλους του. Ἀξαφνα παρουσιάζεται ὁ μισότρελλος συγγραφέας. Τὸν εἶδε ὁ Μαλακάσης καὶ τοῦ κακοφάνηκε πολὺ πού θὰ τοὺς χαλοῦσε τὴν ἡσυχία.

— «Ω, νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ὁ Βῶκος! λέει στοὺς φίλους του σχεδὸν δυνατὰ.

Ὁ Βῶκος πλησιάζει μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ὁ Μαλακάσης σηκώνεται— τί νὰ κάμῃ;— νὰ τὸν δεξιωθῇ.

— «Ω, καλῶς ἦρθες! τοῦ λέει σφίγγοντάς του τὸ χέρι μὲ διάχυση. Τί κάνεις; Πὼς τὰ πέρασες στὴν Ἀμερικὴ; Εἶσ' εὐχαριστημένος;

Κι' ὁ Βῶκος πάντα μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη:

— «Ὁραῖα. . . λαμπρά. . . εὐχαριστῶ πολὺ. . . Τὸ «νὰ πάρ' ἡ ὀργή» όμως. . . τὸ ἄκουσα!

• ANANIAS

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ τζαμιῦ ἦταν σκεπασμένοι μὲ σημαίες ἀπὸ κείνες πού τὰ Ἀλγερινὰ στρατεύματα εἶχαν κυριεύσει ἀπὸ τοὺς χριστιανούς στοὺς διάφορους πολέμους πού ἔκαναν ἐναντίον τους.

Ἀμα οἱ τρεῖς μικροὶ καὶ ὁ κ. Περικλῆς βγήκαν ἀπὸ τὸ τζαμί πῆγαν στὸ Νεκροταφεῖο πού ἦταν δίπλα καὶ πού ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα δὲν ἔθαφταν πιά. Ἀνάμεσα στοὺς τάφους ὕψωνόταν μιὰ μεγάλη ξυλοκερατιά. Οἱ Ἀραβες σέβονταν τὸ δέντρο αὐτὸ πάρα πολὺ γιὰτὶ πιστεύουν πὼς ἄμα γράφει κανεὶς στὰ φύλλα του μερικὲς μαγικὲς λέξεις περνᾷ ὁ πυρετός.

Τὰ παιδιὰ ὅλο χαρὰ καὶ περιέργεια ἔβλεπαν τὰ παράξενα ἐκεῖνα πράγματα.

— Κρῖμα πού φεύγετε κιόλας αὔριο τὸ πρωί, εἶπε ὁ κ. Περικλῆς, εἰδεμὴ θὰ σᾶς ἐγύριζα παντοῦ. Δὲν πειράζει όμως, θὰ τὸ κάνουμε ἄλλη φορὰ δταν γυρίσετε ἀπὸ τὸ Βούφαρικ νὰ μᾶς δῆτε. Τώρα καιρὸς νὰ πάμε στὴς κυρίες Ποτελοῦ. Καὶ μὰ τὸ καλὸ πού σᾶς θέλω μετὰ τὸ φαγητὸ μὴν ἀργήσετε νὰ πλαγιάσετε. Γιὰτὶ αὔριο στίς πεντέμιου τὸ ἀργότερο πρέπει νὰ βρισκόσαστε στὸ πόδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ στίς ἔξι ἀκριβῶς οἱ τρεῖς μικροὶ καὶ ὁ καλὸς τους φίλος βρέθηκαν στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου. Τὸ βαγόνι δπου ἀνέβηκαν ἦταν γεμάτο ἀπὸ Ἀραβες καὶ Καθύλους πού μιλοῦσαν ζωηρὰ κι' ἔδγαζαν τὸ κεφάλι τους ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Ἀφοῦ τὸ τραῖνο ἔτρεξε εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας κοντὰ στὴν παραλία, ἔστριψε μονομιάς κατὰ τὰ δυτικὰ καὶ μπῆκε στὴν περίφημη πεδιάδα τοῦ Μιτζάδα.

Καταμεσίς ἀκριβῶς στὴν πεδιάδα αὐτὴ βρίσκεται τὸ Βούφαρικ δπου ἔφθασε σὲ λίγο τὸ τραῖνο.

Ὁ σταθμὸς ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ χω-

ριό. Ἔτσι οἱ φίλοι μας πῆραν τὸ μεγάλο δρόμο πού ἦταν φυτευμένος μὲ πλατάνια γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Βούφαρικ.

— Βλέπεις, Γιάννη μου, εἶπε ὁ κ. Περικλῆς, αὐτὸ τὸ χωριὸ πού σήμε-ρα εἶναι τόσο εὐτυχισμένο ἦταν ἄλλοτε τὸ χειρότερο μέρος τῆς Ἀλγερίας σὲ τέτοιο σημεῖο μάλιστα, ὥστε νὰ τὸ λένε «Νεκροταφεῖο».

Σὲ λίγο τὰ παιδιὰ καὶ ὁ κ. Περικλῆς περνοῦσαν μπρὸς ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ πού ἦταν μέσα σ' ἕνα δασά-

«Θεῖο Θωμά! Καλέ μας θεῖο!»

κι ἀπὸ φοινικίες. Καὶ ἀφοῦ περπάτησαν ἀκόμη λίγο βρέθηκαν στὴν πλατεῖα μὲ τὰ μεγαλόπρεπα σκιερὰ πλατάνια τῆς.

Ἐκεῖ γινόταν τὸ παζάρι τοῦ Βούφαρικ καὶ ἦταν μαζεμένοι πολλοὶ Ἀλγερινοὶ μὲ τὰ παράξενα ντυσίματά τους. Φωνὲς γέμιζαν τὸν ἀέρα. Οἱ πουλητὲς διαλαλοῦσαν τὰ ἐμπορεύματά τους, καὶ οἱ φωνὲς τους ἀνακατεῦνταν μὲ τὰ βελήσματα, τοὺς χρεμετισμούς καὶ τίς παραπονετικὲς φωνὲς πού ἔδγαζαν οἱ γκαμήλες.

Τὸ παζάρι τοῦ Βούφαρικ ἦταν

σπουδαιότατο. Οἱ ντέπιοι ἔρχονταν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη καβάλλα στ' ἄλογα τους, στὰ γαϊδούρια τους ἢ καὶ στίς γκαμήλες τους, ἄλλοι γιὰ νὰ πουλήσουν κι' ἄλλοι γιὰ ν' ἀγοράσουν. Καὶ οἱ δροσοληψίες ἦταν πολλές.

Ὁ τόπος ἦταν γεμάτος ἀπὸ ζῶα: ἄλογα ἀραβικά, μουλάρια, γαϊδουράκια, γκαμήλες πού περίμεναν τὸν ἀγοραστή. Τὸ πιδ ἄλλόκοτο ζῶο ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἦταν οἱ γκαμήλες. Ὅλα τους εἶναι παράξενα. Ἡ περπατησιὰ τους, τὸ κορμί τους, ὁ χαρακτήρας τους. Ὅταν τίς βλέπατε νὰ περπατοῦν νομίζατε πὼς περπατοῦν γιὰτὶ τοὺς κάνει κέφι, ἐνῶ τὸ ἄλογο φαίνόταν σὰν νὰ θέλῃ νὰ δαγκάσῃ τὸ χαλινάρι του, καὶ νὰ φύγῃ καὶ τὸ κακόμοιρο τὸ γαϊδουράκι πηγαινε ταπεινὸ καὶ ὑπομονητικὸ, πού σοῦ κάνει λύπη.

Τὰ παιδιὰ πού ἔβλεπαν γιὰ πρώτη φορὰ γκαμήλες σὰν νὰ φοβήθηκαν λίγο δταν τίς εἶδαν ὀλόκληρο πληθὸς ὀλόγυρά τους. Ἄλλες κάθονταν σοδαρὲς στρέφοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ μεγάλα νυσταγμένα τους μάτια, ἄλλες ἦταν ὀρθιες κι' ἐπήγγιναν ἀπάνω κάτω, γυρεῦοντας νὰ πιάσουν μὲ τὰ μεγάλα κρεμαστὰ χεῖλια τους κανένα φύλλο ἀπ' τὰ δέντρα.

Τὰ παιδιὰ τὰ εἶχαν χάσει. Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος μάλιστα τόσο πολὺ τὰ εἶχε σαστίσει, πού χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἔμεινε πίσω, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἄλλοι εἶχαν προχωρήσει πολὺ. Ὅταν κάποια στιγμή κατὰλαβε πὼς εἶχε μείνει μονάχος ἔτρεξε νὰ τοὺς προφτάσῃ, ἔταν μιὰ γκαμήλα βρέθηκε μπροστά του καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τοῦ κλείσει τὸ δρό-

μο. Τότε πιδ ὁ Φραγκίσκος ἀπὸ τὸν τρόπο του τὰ ἔχασε ὀλότελα καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Ἐνῶ λοιπὸν θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ μιὰ καὶ νὰ περᾷ κατὰ τὴν κοιλιὰ τοῦ ζώου, πῆδησε κατὰ πίσω μὲ τὴν ὀρμή, πού ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰν ἄλλη γκαμήλα πού καθόταν κατὰ γῆς κι' εἶχε τευντώσει τὸ λαιμό τῆς. Καταλαβαίνετε τώρα τὴν τρομπάρα τοῦ Φραγκίσκου δταν αἰσθάνθηκε ἔξαφνα κοντὰ του τὴν ζεστὴ ἀναπνοὴ τοῦ ζώου. Γυρίζει τὸ κεφάλι του καὶ τί νὰ ἴδῃ;

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AΛKIDHΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΡΕΣ

Όταν νά παίρνουνε ζωή της νεότητος
[μου είδα οι πόθοι]
Και τόνειρο νά γίνεται μιά λατρευτή
[αλήθεια,
Πρός τὰ οὐράνια ὁ λογισμός ἀπὸ εὐ-
[τυχία ὑψώθη
Και ἡ καρδιά φτερούγισε χαρούμενη
[στὰ στήθια.

Τότε πετώντας στὰ φτερά τοῦ πιδ γλυ-
[κού ὄνειρου,
Ξανοίχτηκα καὶ γνώρισα μιά ἄγνωστη
[μου πλάση,
Κι' ἐνοιώσα τὴν τρανὴ ὁμορφιά, τὴ
[γοητεία τοῦ ἀπείρου,
Ἐξῆσα τότε μιά ζωὴ πού ἔνα ὄνειρο
[εἶχε πλάσει.

Κι' ὅταν τὸ χέρι μπόρεσε καθ' ὁμορφο
[νὰ δρέψῃ
Μέσα στῆς μέθης τὴ χαρὰ, τότε μπρο-
[στά μου εἶδα
Νὰ παίρνουνε μιά-μιά ζωὴ κάθε δική
[μου σκέψη
Κι' ἀνάλαφρα μὲ λίκνισεν ἡ πιδ μεγάλη
[ἐλπίδα.

Λευκὴ Καμέλια [B]

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ

Προχθὲς σκαλίζοντας στὴν βιβλιοθή-
κη τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀνάμεσα στὰ με-
γάλα βιβλία, βρήκα κι' ἕνα μικρὸ δι-
κό μου βιβλιαράκι: Τὸ ἀναγνωστικό
τῆς πρώτης δημοτικῆς. Ἦταν πινέμο
μὲ ἕνα μπλε χαρτί κυτρινισμένο ἀπὸ τὴν
πολυκαιρία καὶ ἔγραφε ἀπὲξ μὲ ἀκα-
νόνηστα γράμματα «Κάτε».

Μὲ τί συγκίνηση πήρα στὰ χέρια μου
τὸ βιβλιαράκι αὐτό, πὺν τότε θυμάμαι,
μόλις ἔβγαλα τὴν πρώτη τάξη τὸ πέ-
ταξα μὲ τόση περιφρόνηση.

Ἡ καλὴ μου ὁμῶς μητέρα τὸ περι-
μάζεψε στὴν βιβλιοθήκη τοῦ ἀδελφοῦ
μου. Ἀρχίζω τώρα νὰ τὸ φυλλομετρώ.

Κάθε γραμμούλα, κάθε μολυβιά, σὲ
κάθε τοῦ ἀκροῦλα μου φέρνει καὶ μιά
γλυκεῖα ἀνάμνηση: Νά, ἴδες ἐδῶ. Εἶ-
ναι γραμμένα τρία ὀνόματα «Κάτε»,
«Μαρία», «Λουλού».

Ἐκίνα ἀνασκαφὴ στὸ μυαλό μου γιὰ
νὰ τὰ θυμῶ. Ἦταν δυὸ κοριτσάκια,
φίλες μου καὶ συμμαθήτριές μου, ὅπου
καθόμαστε στὸ ἴδιο θρανίο. Ἐξακο-
λουθῶ τὸ φυλλομέτρημα καὶ γεμίζω τὴν
ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν μακρινὴν ἡχὴ ἀδῶν
καιρῶν, πὺν ἔσβυσε μὲ τοῦ χρόνου τὸ
πέραςμα. Τώρα σταματῶ σὲ μιά ἀπὸ
τὶς τελευταῖες σελίδες μὲ κόκκινο με-
λάνι γράφει:

«Ἡ Κάτε σήμερα θὰ πάρῃ μὴδὲν
δῶτι δὲν ἔχει γράψει».

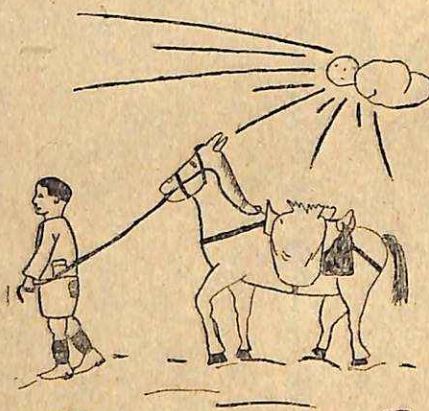
Ὡ, μ' αὐτὸ εἶναι τῆς κυρᾶς Δένης
τῆς δασκάλας μου, πὺν τώρα εἶναι πε-

θαμένη. Θυμήθηκα τὴν συνήθειά της,
πὺν ὅταν δὲν εἶχαμε γράψει, ἔστειλε
τὰ μαντάτα μὲς στοὺς γονεῖς μας.

Βιβλιαράκι μου, πὺν μὲ τόση συγκί-
νηση θὰ σὲ φυλάξω στὴ δική μου βι-
βλιοθήκη, τί κι' ἂν θάχῃς ἐκεῖ παρὰ
βιβλία πὺν χονδρά καὶ πὺν σοβαρά; Ἐ-
σὺ θὰ ἔχῃς τὰ πρωτεῖα. Τί κι' ἂν δὲ σὲ
ἀνοίξω ποτὲ νὰ σὲ διαβάσω. Θὰ σὲ ἀ-
νοίγω γιὰ νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ θυμοῦ-
μαι πὺν κάποτε ἦσουν καὶ σὺ σύντρο-
φός μου. Θὰ ἔχῃς τὴν ἀγάπη μου.

Μικρὴ Πριγκίπισσα [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ μικρὸς ἀγωγιάντης
Σκίτσο τοῦ Σπουργίτη

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΟΥ ΣΠΙΤΙ

Ἐτυχε νὰ περάσω νύχτ' ἀπὸ κεῖ.
Ἦμουν μὲ ἄλλους. Γύρισα τὸ κοι-
τάξα καὶ χαμογέλασα λυπημένα.

— Ἐ, τὸ σπῆτι σου τόδες πὺν ἔγινε;
— Ναί, μουρμούρισα.

Πὺν τὸ θυμάμαι.

Μονόπατο. Μιά σιδερένια πόρτα σκου-
ριασμένη, παλιά, πὺν ὅταν τὴν ἀνοίγε-
ς ἔβγαζε ἕνα παραπονώριχο ἦχο στριγ-
κὸ καὶ σύγχρονα βαρὺ.

Θύμησες. Ἀληθινὰ, τί ξέγνοιαστη ἡ
ζωὴ μου τότε, οὐτε σχολεῖο, οὐτε λύ-
πες. Θυμάμαι τὴν παλιά του αὐλή, τὸ
μαγκανοπήγαδο, τὶς πρασινάδες, ὅλα. Τί
ὠραῖο πὺν ἦταν. Μὰ τώρα;

Ὡ μικρὸ φτωχικό μου σπιτάκι, ἄτε-
χνο μὰ γραφικό, σὺ πὺν εἶδες τὰ πρώτα
χρόνια τῆς ξένοιαστης ζήτησής μου. Σὺ
πὺν ἀντίκρισες τὴ γέννησή μου, τὶς πρώ-
τες χαρὲς καὶ τὶς λύπες. Σὺ πὺν ἀκου-
σες τὶς πρώτες μου λέξεις. Σὺ πὺν ἄ-
κουγες τὸ νανούρισμα πὺν μοῦ ψέλλαν.
Σὺ πὺν μ' ἀγκάλιασες μὲ τ' ἀόρατα χέ-
ριά σου. Σὺ πὺν μὲ ἔστανες τὰ κῦα
βράδρα τοῦ χειμῶνα. Σὺ πὺν μὲ προ-

φύλαξες ἀπ' τὰ χέρια ξεσπάσματα τῆς
φύσης. Ὡ πὺν ἔγινες φτωχὸ μου σπῆτι.
Πὺν σ' ἔκανε ὁ πολιτισμός; τριώροφο
μὲ μάομαρα, μὲ ρολὰ, μὲ ἡλεκτρικά
κουδούνια.

Καλὸ εἶναι κι' αὐτό, δὲν λέω, μὰ σὰν
κι' ἐκεῖνο. . . Φτωχὸ μου σπῆτι.

Διαβάτης [A]

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Σήμερα καθὼς ἀνασκάλευα ἕνα ντου-
λάπι μὲ παλιά πράγματα βρήκα καὶ
μέσα ὅσα παιχνίδια εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ
τότε. Ἀπὸ τότε πὺν ἤθελα νὰ κάνω
τὴν ἀνατομία μιᾶς κούκλας, νὰ δῶ τὸ
κεφάλι ἐνὸς ἀρνιοῦ ἂν εἶχε μέσα μυα-
λό — τί ἀπογοήτευση, βρήκα μόνον ἄ-
χυρα — νὰ τραβήξω ὅσπου νὰ τὰ ξε-
ριζώσω τ' αὐτὰ ἐνὸς συμπαθητικοῦ
γαϊδουράκου.

Τὰ βρήκα ὅλα, ἄλλα βαρεῖα τραυμα-
τισμένα, ἄλλα λιγώτερο, καὶ ἄλλα κα-
θόλου. Εἶχαν ὅλα τους μιά μυρωδιά,
πὺν καθὼς ἀνοίξα τὸ ντουλάπι μὲ πε-
ριέλουσε ὁλόκληρη καὶ μ' ἔκανε νὰ
νοιώσω ἕνα σφιγμένο στὴν καρδιά. Ἦταν
ἡ μυρωδιά τῶν παλιῶν πραγμάτων, τῶν
ἀχρηστών, τῶν πεταγμένων, τῶν παρα-
μελημένων. Τὰ γαλανὰ μάτια τῆς κού-
κλας, τὰ καστανὰ τοῦ γαϊδουράκου, τὰ
γεμάτα ἄγνοια — ἀλήθεια πόσο πετυχη-
μένα ἦταν αὐτὰ — μάτια τοῦ ἀρνιοῦ μὲ
κοίταξαν . . . σιγανὰ, σὰν νὰ ἔρχόταν
ἀπὸ κάπου μακριὰ ἀκούγα ἕνα «θυμᾶ-
σαι»; Ναί, θυμάμαι, τότε ὅταν πίστευα
πὺν ἡ ἀχρυνία κούκλα ἦταν ζωντανή,
τότε πὺν κουβέντιαζα μαζί της ὥρες ἀ-
τελείωτες. Μὰ καὶ μέσα στὰ γαλανὰ
μάτια τῆς κούκλας μοῦ φάνηκε πὺν εἶ-
δα μιά μορφή. Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶδα
ἂν δὲν μπορῶ νὰ μιλῶ, νὰ παίζω μαζί
της, νὰ τὴ χαϊδεύω. Μάλιστα θάμουν
τόσο εὐχαριστημένη νὰ μπορέσω νὰ
σιάξω τὴν ξεδιπλωμένη μπουνίλα της μὲ
φροντίδα, μὲ ἀγάπη. Ἀνασκάλεψα ἄ-
κόμα καὶ ἄλλους συντρόφους τοῦ παλιοῦ
καριοῦ, ἀλλὰ ὅλα εἶχαν κάτι τὸ πεθα-
μένο καὶ τότε μὲ μιᾶς ἐκλείσα τὸ
ντουλάπι.

Τσιγγανοπούλα τῆς Ἐρυσσού [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κατεργαράκος μικρὸς ὑπηρετῆς
κάνει σ' ἕνα σπῆτι τὶς συμφωνίες του.

— Καὶ τί μισθὸ θέλεις; τὸν ρω-
τοῦν.

— Ἄν θὰ ψωνίζῃ ἄλλος, ἀπαντᾷ, θὰ
μοῦ δίνετε τρακόσιες δραχμὲς ἂν θὰ
ψωνίζω ἐγὼ, θὰ μοῦ δίνετε μόνο δια-
κόσιες
Βασίλισσα Νεφερίτι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19 Φεβρουάριος 1940

ΜΕ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τελειώνει ἡ πρῶ-
τη τριμηνία τοῦ 62ου χρόνου μου (ὁ δια-
πλασιακὸς χρόνος, ἔχετε, ἀρχίζει Δεκέμ-
βρη). Οἱ τριμηνιοὶ λοιπὸν συνδρομηταὶ τῶ-
ρα πρέπει νὰνανεώσουν. — Τὸ ἐρχόμενο, πρῶ-
το τοῦ Μαρτίου, θὰ εἶναι δωδεκάσελιδο.
Ἐκτός ἀπὸ τὴν «Ἱστορίαν» τοῦ Ἀνανία,
τὰ «Νέα καὶ Περίεργα» κτλ. θάχῃ πάλι
ἕνα διήγημα τῆς Ἰροίμ — περιττὸ νὰ σὰς
τὸ συστήσω — καὶ τ' Ἀποτελέσματα τοῦ
Διαγωνισμοῦ Τυπογραφικῶν Λαθῶν.

Στὴ σημερινὴ Σελίδα Συνεργασίας δημο-
σιεύεται κι' ἕνα σκίτσο τοῦ μικροῦ Σπουρ-
γίτη. Μὰ πόση συγκίνηση τὸ βλέπω, πόσα
μοῦ θυμίζει! . . . Γιατὶ ὁ Σπουργίτης εἶ-
ναι γιὸς τοῦ παλιοῦ μου Κεντεριῶ, τοῦ
περίφημου Σταμ. Σταμ., πὺν ἀπὸ μὲνα
ἄρχισε τὸ καλλιτεχνικό του στάδιο, ὅταν
ἦταν παιδί, καὶ τόσα ὠραῖα του γελοιο-
γραφικά σκίτσα ἐδημοσιεύθηκαν σὲ φυλλά-
διό μου ὅσα χρόνια ἦταν συνδρομητής. Τὸ
ταλάντο του, φαίνεται, τὸ ἐκληρονόμησαν
τὰ παιδιά του, γιατί κι' ἡ μικρὴ του κό-
ρη ζωγραφίζει, μὲ ἔσπευσε μάλιστα κι'
αὐτὴ ἕνα σκίτσο ἀρκεστὰ καλὸ, πὺν ὅσο ὅ-
σο ὅμως ὡς σύνθεση, καὶ τῆς εἶπα νὰ μοῦ
στεῖλῃ ἄλλο καλύτερο.

Μπρίαννα Σορέλλι, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε
τὸ καλὸ σου γράμμα καὶ σ' εὐχαριστεῖ πὺν
θυμήθηκε τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ γιορτῆ. Ἀπὸ
τότε ὁ καὶ μένος εἶχ' κι' ἕνα μεγάλον πέν-
θος — θὰ τὸ εἶδες. . . Ἡ Βασίλισσα Νεφε-
ρίτι ἦταν σὸ γράφετο τοῦ ὅταν ἔρτασε τὸ
γράμμα σου, κι' ἔτσι τὰ χαριεῖσματά σου
διαβιβάσθηκαν ἀμέσως. Θὰ σοῦ γράψῃ.

Εὐαίσθητη Ψυχὴ, αὐτὸ ἦταν ἐλεύθερο
καὶ σοῦ τὸ ἐνέκριναν. Εὐχαριστήθηκαν πολὺ
ἀπὸ τὴ γνωριμία σου καὶ τὸ πρῶτο σου
γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.
Διάβασα καὶ τὴν Ἱστορίαν σου μὲ τὴ φιλί-
αν σου. Μοῦ φαίνεται πὺν ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷς,
δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ἱδῇς κι' ἐκεῖνη κι'
ἡ παρεξήγηση νὰ λείψῃ. Γιατὶ νὰ κοῦψῃς
ἄλλες κι' ὅχι σένα τὴν ἴδια; Ὅχι μποροῦ-
σες ἴσως νὰ τῆς γράψῃς κι' ἕνα γράμμα.

Ἐτρώβαξα, Σίφουνα, ὅταν εἶδα νὰ μοῦ
γράψῃς πὺν δὲν σοῦ ἐδημοσίευσαν ἀκόμα
Ἄσκησιν, γιατί θυμῶνουν πὺν ἔλαβε τὴ
Συλλογὴ σου ἀπὸ τὶς πρώτες. Ὑστερα ὅμως
εἶδα τὴν ἡμερησίαν τοῦ γράμματός σου
καὶ συνήλλα. Ἡ σειρά τῆς Συλλογῆς σου
ἦρθε λίγο ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἡμέραν πὺν
μοῦ ἔγραψες καὶ δὲν εἶχες ἴδει ἀκόμα τὴν
Ἄσκησιν πὺν σοῦ δημοσίευσαν. Δὲν ἀμφι-
βάλλω πὺν θάγραψες καλὰ στοὺς διαγω-
νισμοὺς. Ἀλλὰ μιά φορά ἀκόμα — τὸν Ἰού-
νιο — καὶ κατόπιν. . . ἀκαδημαϊκὸς πολίτης.
Τί χαρὰ! . . .

Χαίρω, Νυχτοτράγουδο, πὺν σοῦ ἄρε-
σαν τὰ γωνιόματα τοῦ Πεντάβλου «χωρὶς
δύσκολα κρυπτογραφικά καὶ μεταφράσεις
ἀπὸ πολλὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά». Κι' ἐγὼ ἐλ-
πίζω νὰ λάβω μέρους πολλοὶ αὐτὴ τὴ
φορὰ καὶ τὸ Πένταβλο νὰ καθιερωθῇ ὀρι-
στικά. Γιατὶ τὸ κομμάτι πὺν λὲς δὲν θυμοῦ-
μαι τώρα, ὅπως ὅποτε θὰ διαβασθῇ καὶ
θὰ κριθῇ μὲ τὴ σειρά τοῦ τοῦ σημερινῶ. Ἐ-
πίσης δὲν θυμοῦμαι ἂν ἔλαβα Συλλογὴ
ἀπὸ τὸν Κ. Α. Μὲ τὸν ὅμοιο τοῦ τὴν ἔστει-
λες ἡ μὲ ψευδώνυμο;

Διάβασα, Σιδερέ, τὸ ἀπόσπα-
σμα αὐτὸ ἀπὸ τὴ μεταφράσή σου τοῦ πλα-
τωνικοῦ «Κρίτωνος». Πολὺ καλὰ ἀποδείξε-
τὰ νοήματα στὴ δημοτικὴ, μόνο τὸ ὅρος
σου δὲν ἔχει ὅλη τὴ γλαφυρότητα πὺν θὰ

χρεαζόταν. Ὅπως ὅποτε, διάλεξε ἐν ἄλλο
ἀπόσπασμα, πὺν ἐνδιαφέρον, νὰ μοῦ τὸ
στεῖλῃς γιὰ τὴ Σελίδα, μπορεῖ νὰ ἐγκρι-
θῇ. Τὴ συνδρομή σου δὲν μοῦ τὴν ἔφερε
ἀκόμα ὁ ἑαυτοῦ σου, ὅποτε ἔγραψα γρά-
μα του.

Μεγάλῃ βέβαια ἡ ἐλλείψή σου, Πλοίαρχε
Νέμε, ἀλλὰ ὅχι καί. . . γιὰ ἔσλο. Ἡ
ἐλλείψεια τῆς ὁμολογίας σου πὺν μόνο
ἀπὸ ἀμέλειαν ἔκαμες καὶ μοῦ γράψῃς τό-
σον καιρὸ, μὲ κάνει νὰ σὲ συγχωρῶ, καὶ
μόνο νὰ σοῦ συστήσω νὰ μὴν εἶσαι πιά
τόσο ἀμελής. Ἀλλὰ αὐτὸ μοῦ τὸ ὑπό-
σχεσαι καὶ σὺ. Χαίρω πὺν σοῦ ἄρεσει τόσο
ἡ ἐφετησίη μου ὅλη κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς
εὐχές.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση,
Τσιγγανικό Βιολί. Θὰ εἶδες βέβαια τὴν
ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου. Τὸ κομμάτι
σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τοῦ καί
θὰ σοῦ πᾶ. Φίλησέ μου τὴ μικρὴ σου ἀ-
δελφὴ πὺν διαβάσει μὲ τόση εὐχαρίστηση
τὴ «Διλή» τῆς κυρᾶς Μάρθας. Ὡ, φαντά-
ζομαι τὴν χαρὰ σου ὅταν πῆρες ἀπὸ τὸν
βιβλιοδέτη τοῦς ἐξῆς τόμους μου πὺν σοῦ
εἶχε δώσει καὶ τοὺς τοποθετήσες στὴ βι-
βλιοθήκη σου. Ἐξῆς τόμοι εἶναι καὶ τί,
καὶ βέβαια χρόνῳ μὲ τὸ χρόνο καὶ πλη-
θαίνουν. . .

Σκυριανόπουλο, ἔχουν μαζεθεῖ τέσσε-
ρα γράμματά σου, ἀπὸ τὸ τελευταῖο τοῦ
Ἰανουαρίου ὡς τὸ τρίτο τοῦ Φεβρουαρίου!
Σὰ ποῖ νὰ σοῦ πρωτοπαγγέλῃ; Στὲ τε-
λευταῖο βέβαια. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἔγραψες
μὲ. . . συμπαθητικὴ μελάνη καὶ πρέπει νὰ
τὸ βάλω στὴ φωτιά γιὰ νὰ τὸ διαβάσω.
Ἐχω καιρὸ, παιδί μου, γιὰ τέτοια πράγ-
ματα; Καὶ πὺν νὰ τὴ βρῶ τὴ φωτιά;
Θέλει κάρθουνα κι' ἐγὼ μαγειρεύω μὲ
γκάκι. . . Περιορίζομαι λοιπὸν σ' αὐτὰ
πὺν μοῦ γράφεις ἀπὸ πῶς: Γιατὶ τὸ «εἰς
ὅσας ἐπιστολάς» δὲν ἀνταποκρίνεται; Μοῦ
φαίνεται πὺν ἀνταποκρίνεται. Ναί, καὶ μοῦ
στελλῃς εἰκόνας παιδιῶν ἀπὸ τὸ γερμανικὸ
αὐτὸ περιοδικό. Τὸ ποίημα τοῦ Κ. Μ. δὲν
ἄξιζεν τίποτα. Μόνο τὸ πρῶτο τετράστιχο
εἶναι καλοῦταικο. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖο εἶ-
ναι γελοῖο:

Σκύρο, σὺ 'σαι βασίλισσα
τῶν βορῶν Σπαρδῶν.
Δὲν εἶσαι ὁμῶς γατόνισσα
τῶν νοτίων Κυκλάδων.

Διάβασα, Μιράντα, σὸ μεγάλο σου
γράμμα τὰ «πεπραγμένα» σου ἀπὸ τὸ κα-
λοκαίρι ὡς σήμερα κι' εὐχαριστήθηκα πολ-
λὺ. Ἀφοῦ σὸ σχολεῖο σου δὲν δέχονται
πιά κορίτσια, καλὰ ἔκαμες πὺν πῆρες σὲ
δημόσιο. Σὲ ὠφέλησαν πολὺ οἱ ἐξετάσεις
πὺν ὑποχρεώθηκες νὰ δώσῃς, καὶ θὰ μελέ-
τησες καλὰ ἀφοῦ πέρασες μὲ 19 1/2. Σὲ
συχαίρω καὶ γιὰ τὶς προόδους σὸ πιάνο.
Γιὰ νὰ παίζῃς καὶ σὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθ-
μό, θὰ πῇ πὺν διαπρέπεις. Ἡ ἀλήθεια εἶ-
ναι πὺν ἔχεις καὶ λαμπρὸ καθηγητὴ, τὸν
κ. Σκόκο.

Βεβαίως, Πίστις-Πατρίς, κι' ὅταν
δὲν βραβεύεται κανένας σ' ἕνα Διαγωνισμό,
ὠφελεῖται καὶ μόνο πὺν ἔλαβε μέρος, καὶ
μάλιστα ὅταν ὁ Διαγωνισμὸς εἶναι τὸ Πέν-
ταβλο πὺν θέλει τόση μελέτη. Χαίρω πὺν
εἶσαι ἡ πρώτη στὴν τάξη σου κι' εὐχομαι
νὰ διατηρήσῃς αὐτὴ τὴ θέση ὡς τὸ τέλος
τῶν σπουδῶν σου. Πολὺ θὰ εὐχαριστήθῃς ὁ
κ. Φαίδων νὰ δὲ γνωρίσῃ καὶ μπορεῖς νὰ
ἐλθῃς ὅταν θέλῃς, εἰς μόνῃ σου εἰς με
τὴν ἀγαπητὴ σου φίλῃ Μπουλῆ.

Δ. Ἀνδρονόπουλο, στείλεις ἄλλο ψευ-
δώνυμο πρὸς ἐγκρίσιν, γιατί αὐτὸ πὺν προ-
τείνεις δὲν εἶν' ἐλεύθερο. Χαίρω πὺν ἀπο-
φάσεις νὰ μοῦ γράψῃς γιὰ νὰ μοῦ πῇς
πόσο μάγκαπες. Ὁ «Καυτέρης» θὰ βασιτά-

ἔγῃ ὅλο τὸ χρόνῳ, ἡ «Πριγκίπισσα» θὰ τε-
λειώσῃ νωρίτερα καὶ θὰ τὴν διαδεχθῇ
ἄλλο. Τὸ τετράδιο τῶν Ἀσκήσεων μπο-
ρεῖ νὰναι γραμμένο κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές
κάθε φύλλου, φτάνει νὰ εἶναι τακτισμένο
στὴ μέση (ἡμίκλαστο) ὥστε ἀριστερὰ νὰ
γράφεται ἡ Ἀσκηση, καὶ δεξιὰ, ἀντίκρυ
της, ἡ λύση. Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ στείλῃς
εἰς μέση σὲ μεγάλο φάκελλο, ἀνοικτό,
εἰς τετυγμένο σὲ ταινία, ὅπως λαβαίνεις
τὸ φυλλάδιό μου, καὶ νὰ γράψῃς ἀπὲξ
«χειρόγραφο», γιὰ νὰ πληρώσῃς λιγώτερα
ταχυδρομικά. Ἄν κι' ἡ προθεσμία πέρασε,
ἐπειδὴ δὲν μπόρεσα νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀ-
μέσως γιὰ τὸ ψευδώνυμο, θὰ σὲ περιμένω.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, Ἀνώνυ-
μη Διαπλασοπούλα. Αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶ-
δες, σοῦ ἐνέκριναν, σοῦ ἔστειλαν τὸν Ὀδη-
γό, καί, σὰν «πιστὴ ὁπαδός» μου, ἐλπίζω
νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ὅταν θὰ μοῦ στέλ-
νῃς Μ. Ἀγγελία πρὸς δημοσίευσιν, ὅπο-
τε γράμμις μὲ μιά παχειὰ γραμμὴ τὶς λέξεις
πὺν θέλεις νὰ γίνουν μὲ παχέα στοιχεῖα,
καὶ μὲ δυὸ ἢ τρεῖς λεπτὰ παραλλήλες
ὅσες θέλεις νὰ γίνουν μὲ κεφαλαία. Ἐτοι-
κάνω κι' ἐγὼ στὰ χειρόγραφα μου πὺν
στέλνω σὸ τυπογραφεῖο, κι' ὁ στοιχειο-
θετῆς, πὺν ξέρει αὐτὰ τὰ συνήματα ἐ-
κτελεῖ.

Καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα, Κάτια,
(θὰ εἶδες πὺν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐ-
νέκριναν) πολὺ μ' εὐχαρίστησε. Γράφεις ὡ-
ραῖα κι' ἐλπίζω πὺν καὶ τὰ κομμάτια πὺν
θὰ μοῦ στέλνῃς γιὰ τὴ Σελίδα θὰ εἶναι
καλὰ. Ἀπὸ κάποια παρεξήγηση βέβαια σὲ
γράψω στὴν ταινία σου «κυρία». Δὲν συμ-
φωνῶ ὅμως μὲ τὸ μπαμπά σου πὺν δὲν εἶ-
σαι ἀκόμα οὐτε «σωτὴρ ἡσυχίας». Συμ-
φωνῶ μαζί σου πὺν ἕνα κορίτσι 13χρο-
νῶν, καὶ φηλὸ σὰν καὶ σένα, εἶναι. . .
Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολὺ πὺν,
μόλις «ἀρπάξῃ» ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο τὸ
φυλλάδιό μου, τὴν Ἐπιστολήν του κοιτάξῃς
πρῶτα νὰ βρῇς καὶ τὴ διαβάξῃς δυὸ καὶ
τρεῖς φορές. Ναί, μπορεῖς νὰρθῃς καμμιὰ
μέρα σὸ γράφετο μου, νὰνεῖθς σὸ σπῆτι
του καὶ γὰ τὸν γνωρίσῃς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὐτε ἀνα-
νέμεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν
ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Ἀ. Ἀνήκουν σὲ ἄγνοια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νόρμα, κ. (ΑΧ).
Κάστα-Ντίβα, κ. (ΟΑ). Ἀσούληπτες
Σκιές, (Σύλλογος). Στοιχειωμένη Γε-
φυρά, κ. (ΕΠ). Στοιχειωμένος Πύργος,
κ. (ΙΓ). Στοιχειωμένο Καράβι, κ. (ΜΔ).
Στοιχειωμένο Δάσος, κ. (ΝΙ). Στοιχειω-
μένος Κάβος, κ. (ΠΧ). Νεραντζούλα
Φουντωτή, κ. (ΒΚ). Θεσσαλονικεύς, ἄ.
(Χ+Ψ=2). Ἀνώνυμη Διαπλασοπούλα,
κ. (ΔΠ). Μπόεμ, ἄ. (ΑΚ). Ἱερολογίτης,
ἄ. (ΝΚ). Μυρομένη Κονιάκι, κ. (ΑΚ).
Κορφατοπούλα, κ. (ΒΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Τί-
Τάκ, κ. Στῆβη, κ. Κυπριώτικη Μενε-
ξεδάκι, κ. Νεράϊδα τοῦ Δάσους, κ.
Μάγκας τῆς Φιλοθέης, κ. Μύρτα Φτέρη,
κ. Χιόνι, κ. Νέλλη, κ. Αἰγαίοπελαγίτης ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της: Πιστὴν (μετὰ χαρᾶς σοῦ

